

4. fejezet - Bizalom

Anégy fiatal, Piton és Pandora hirtelen Dumbledore Menedékében találták magukat, a hajdani igazgató dolgozószobájában. A boszorkány továbbra is elfehéredett kézzel szorította varázspálcáját, miközben felmérte, hová kerültek. Egy pillanatra zavartan meredt a szobában álló két teljesen egyforma Perselus Pitonra. Az egyik mogorva arccal közvetlenül mellette állt, fekete, mugli ruházatában, a másik azonban varázslótalárt viselt, és a szoba falán függő festményre függesztette tekintetét. A képen látható idős varázsló elgondolkodva simogatta hosszú, ősz szakállát, miközben félhold alakú szemüvege fölött beszélgetőtársát kémlelte. Éppen elhallgattak, viselkedésükből mégis sejthető volt, hogy a portré, és a valódi varázsló nagyon fontos eszmecserét folytathattak.

- Bizonyára van más lehetőségem is - erősködött Piton.

- Nem hinném, hogy lenne, Perselus - csóválta a fejét lemondóan Albus Dumbledore. - A Megszeghetetlen Eskü egy életre szóló teher. Hosszú életem során sok mindent láttam és hallottam, de csak egyetlen emberről tudok, aki eljutott a megoldás küszöbére.

- Miért adná ki nekem egy egész élet munkájának eredményeit? Ha olyan régen visszavonult, talán a közelébe sem enged. - Piton ingerült vonásokkal, határozott léptekkel járkálni kezdett fel és alá a kép előtt.

- Peders barátom családi okok miatt vonult vissza. Sok évvel ezelőtt én is jól ismertem a feleségét, aki egy Megszeghetetlen Eskü folytán veszítette életét. - A varázsló mély sóhajjal csóválta a fejét. - Attól kezdve megszállottjává vált a kutatásnak. Az volt a célja, hogy lehetőséget biztosítson másoknak kitörni az átok okozta kényszerpályáról. Nem hinném, hogy meg akarná tartani magának az eredményeit, ha tudomására jut, hogy valakinek segíthet vele.

- Nem osztom az optimizmusát - fintorgott Piton ismét megállva a kép előtt. - Hiába mentettek fel, az emberek még mindig félelemmel tekintenek rám, és összesűgnak a hátam mögött. Ez nem fog megváltozni. Ilyen háttérrel nem nyerhetem el a bizalmát.

- Jól ismerem régi, öreg barátomat. Hivatkozzon rám, és akkor meg fogja hallgatni. Az őszinteség az egyetlen, amivel hatni tud rá. Mondjon el neki mindent az esküről, és higgye el, segíteni fog.

- Azt mondja, ez az egyetlen esélyem?

- Bízson bennem, és az emberismeretemben, Perselus! Peders meg fogja osztani önrel az eredményeit, a többi pedig már csak magán múlik.

A négy fiatal hitetlenkedve hallgatta a párbeszédet, Piton pedig karba font kézzel, összeszorított szájjal figyelte az igazgatóval vitatkozó önmagát.

A szoba egyszer csak elmosódott körülöttük, és ismét Grímseyn találták magukat. Ron, Hermione és Ginny döbbenten meredtek Pitonra.

- Miért nem árulta el, hogy ezért jöttünk ide? - szegezte a kérdést a bájjalmesternek Harry. - Annyi mindenén átmentünk már együtt, mégsem bízunk bennem? Tudja, hogy sosem akarnám, hogy miattam magának is baja essen! - fakadt ki a fiú indulatosan.

- Ostoba kölyök! Nem arról az esküről van szó! Velede már örökre összeköt a mágikus kötés. Ha bajban vagy, legalább oda tudok hoppanálni, hogy megmentsem mindkettőnk életét! - sziszegte a férfi, fogai között szűrve a szavakat. Villámló szemei dühösen szegeződtek a fiúra. - A másik esküt kell megtörni, amit Narcissa Malfoynak tettem!

Szavai nyomán néma csend telepedett a helyiségre.

- Sajnos hiába jöttek - szólalt meg fakó hangon Pandora, akiről szinte teljesen megfedkeztek a vita hevében.

Kíváncsian pillantottak rá, most végre alaposabban szemügyre véve kényszerű vendéglátójukat.

Pandora Pedersdottir hosszú, vállig érő haja kócosan keretezte vékony, csontos arcát. Vonásai élesnek hatottak soványsága miatt, melyet csak fokoztak a szemei alatt húzódó sötét karikák. Határozott szemöldöke alól szokatlanul nagynak látszó, kutató pillantású, kék szemek figyelték őket. Beteges kinézete ellenére volt harmónia vonásaiban, mégis riasztóan hatott egész megjelenése. Harryt - élénk tekintetét kivéve - első pillantásra az inferusokra emlékeztette. A nő szemei mit sem veszítettek éberségükből, miközben megteltek könnyel.

- Az apám már nem él.

- Az nem lehet - fordult felé Piton ellenséges tekintettel. - Egy hónappal ezelőtt olvastam egy írását az Átoktörés Magasiskolája című lapban.

- Azt a cikket én írtam - jelentette ki a fiatal nő, büszkén állva a másik dühös tekintetét. - Az ő nevét használom, hogy kiadják azokat a cikkeket, amiket már nem tudott közreadni. Én fejeztem be őket, apám kutatásai alapján. Végül is az övé a dicsőség.

A boszorkány arca rezenéstelen maradt, miközben könnyek csorogtak végig rajta, fénylő csikokat hagyva sápadt bőrén. A kezében tartott pálcákat letette gazdáik elé az asztalra. Helyet foglalt a pokróccal kibélelt székben, vállára húzta a durva anyagot, és szorosán átkarolta magát. A többiek szintén leültek, ezáltal nem nézve sem a koszt, sem a rendetlenséget. Mindannyian tapintatosan hallgattak, és a boszorkányt figyelték. Végül Harry tette fel a kérdést, mely mindannyiukat foglalkoztatta:

- Mi történt?

- Már egy év telt el azóta - felelte közömbös hangon a fiatal nő.

A hallgatóság kíváncsian várta a folytatást. Piton magához vette őrizetlenné vált pálcáját, a többek azonban egyelőre figyelemre sem méltatták sajátjaikat.

- Apám tíz éven át dolgozott a Megszeghetetlen Eskü visszafordításának módszerén. Minden energiáját ebbe a kutatásba fektette, míg egy évvel ezelőtt végre úgy tűnt, jó úton halad. Biztos volt benne, hogy megtaláltuk a megoldást. Csak egyetlen dolog volt hátra: Meg kellett győződnünk róla, működik-e a módszer. - Pandora tekintete a gyertyákra tapadt, mintha megigézték volna az apró, táncoló lángnyelvek. - Apám teljesen biztos volt a sikerben. Végig mellette voltam, és asszisztáltam neki a kutatással töltött évek alatt, mégsem engedte, hogy részt vegyek a kísérletben. Először saját maga akart esküt tenni a próbatételhez, de sikerült meggyőzőnöm róla, hogy olyan személyen próbálja ki, akinek úgyszincs veszteni valója. - A nő elnémult néhány lélegzetvételnél időre, mintha teljesen lekötötték volna a táncoló gyertyalángok. Vontatott hangon folytatta. - Hirdetést adott fel az Északi Fényben, amire meglepően hamar jelentkezett is valaki, aki mindenáron meg akart szabadulni az átoktól. Én sosem láttam az illetőt. Apám meg volt győződve róla, hogy a varázsló nem a saját nevét használja. Csakhamar kiderült, hogy sötét varázslók közé keveredett, ő azonban ennek ellenére sem volt hajlandó letenni tervéről. Ennél talán még az is jobb lett volna, ha magán próbálja ki a varázslatot. - A nő pillantása megkeményedett. Vékony, hosszú ujjaival idegesen rajzolgatta az asztallapon futó girbegurba árkokat. - A problémát egyetlen dolog jelentette: Az Eskü semlegesítéséhez az eskütevőn kívül szükség volt az eskü fogadója is. - Pitonnak arcizma sem rándult, amikor utolsó szavainál a nő rászegezte tekintetét. Mivel a férfi nem reagált a célzásra, Pandora visszatért a történetekhez. - Nem tudom, mi történt valójában. Talán csak a két ellenséges fél csapott össze egymással, és apám közjük került... Sokkal valószínűbbnek látszik azonban, hogy akár sikerült a varázslat, akár nem, valamelyik fél bosszújának áldozata lett.

Pandora egy időre elhallgatott. Pillantása az asztalról a bejárati ajtó előtti, lábtörlőként szolgáló rongyszőnyegre vándorolt. Sápadt arca még fehérebb színt öltött, amúgy is óriásinak tűnő szemei tágra nyitak, mintha rettentő látvány tárulna elé.

- Önkívületben volt, amikor rátaláltam. Már nem lehetett rajta segíteni...

Néhány percre néma csend borult a helyiségre, amíg próbálták megemészteni a hallottakat. Ginny és Hermione arcán könnyek csorogtak végig, Ron pedig a torkát köszörülve forgolódott, mintha keresne valamit a szobában. Piton arca rezenéstelen maradt, csak penge vékony vonallá összepréselt ajkai jelezték, hogy rá is hatással voltak a hallottak.

Harry magába fordulva ült. Eszébe jutottak a szülei, Sirius, Dumbledore professzor, és Cedric Diggory. Mindannyian egy pillanat tört része alatt lelték halálukat a szeme láttára, most mégis megkönnyebbülten gondolt arra, milyen más lehet egy haldoklót a karjaiban tartani... Mélységesen megrendítették a hallottak.

- Isznak egy teát? - kapta fel hirtelen a fejét a háziasszony, mintha révületből tért volna magához. Sokkal élénkebbnek tűnt, mint bármikor, amióta megpillantották.

- Nem... - felelte automatikusan Piton, de Ron és Harry máris a szavába vágta:

- Igen, köszönjük - felelték kórusban, mivel még nem volt idejük átmelegedni a szeles repülés óta, és idebent is hűvös volt.

A boszorkány felpattant, és a hatalmas edényhalmazhoz lépett. Intett néhányat a pálcájával, mire nagy csörömpölés közepette az edényhegy alól előbújt egy teáskanna, amit sorban hat bögre követett. Nem látszott, hogy szégyenkezne a rendetlenség miatt, inkább természetes közönnyel viseltetett iránta.

- Majd segíték - ajánlotta fel előzékenyen Ginny, és amíg a nő makulátlanul tisztára varázsolta a kannát, ő fürge mozdulatokkal rendbe szedte az edényeket.

- Mi történt vele? - fordult Ron súgva, értetlen tekintettel Hermione felé Pandora háta mögött.

- Talán jót tett neki, hogy végre beszélt róla valakinek - felelte a lány halkán, és felpattant, hogy kivegye a részét a munkából.

Legnagyobb meglepetésükre, Piton előhúzott egy tégely teafüvet, és a rendelkezésükre bocsátotta. Harry biztos volt benne, hogy az óvatosság diktálta a bájitalmester előzékenységét, ez azonban nem változtatott azon, hogy néhány perc múlva mindenki előtt illatos, forró tea gőzölgött.

- Próbálta megtudni utólag, mi történt? - tért vissza Piton a nyomasztó témához, figyelmen kívül hagyva a lányok helytelenítő pillantásait.

Pandora állta a férfi tekintetét.

- Mindennek utánajártam, aminek lehetett - jelentette ki komoran. - A kísérleti alany álnevet használt, mindössze annyit tudtam meg róla, hogy Londonból jött. A másik félről semmit nem sikerült kiderítenem, apám is csak a halála napján találkozott vele, már ha egyáltalán így történt. A lapok szerint aznap nem történt haláleset, és a következő héten sem írtak semmilyen összecsapásról, sőt még rendbontásról sem adtak hírt. Ő pedig már nem tért magához, hogy beszélhessen.

Piton bólintott, és látszólag ismét a teájára fordította figyelmét. Valójában felmérte magában a házigazdát. Találkozásuk óta immár sokadszor volt kénytelen más és más képet kialakítani róla. Amióta a nő visszatért az emlékei közül, ismét olyan határozott és kimért volt, mint amikor a ház előtt fogadta őket. A veszteség és a gyász csak egy pillanatra villant elő az önkéntes remeteség álcája mögül. E néhány perctől eltekintve meglepően jól palástolta érzelmeit, elleplezte gondolatait még Piton előtt is.

- Köszönjük a teát - mosolygott a nőre Ginny, miközben felállt, és segítőkészen a pultra röptette az edényeket. Néhány mozdulattal tisztára varázsolta, és egy tálcára rendezte őket.

- Az úrnak, és maguknak köszönjék - háritotta el közömbösen a nő.

Úgy tűnt, nem akar sem csevegni, sem jobban megismerni váratlan látogatóit.

- Elnézést kérünk, hogy hivatlanul betörtünk az otthonába - szabadkozott megkésve Hermione.

- Nem unatkozik itt egyedül? - kérdezte sután Ron.

- Nincs időm emberekre. A munka teljesen lefoglal - felelte Pandora. - Rendszerezem apám jegyzeteit, befejezem félbehagyott cikkeit, és próbálok rájönni, vajon működött-e a varázslat - tette hozzá, az összefont karral figyelő bájitalmesternek címezve szavait.

- Lenne egy lehetőség, hogy megbizonyosodjon erről - jegyezte meg Piton. Pillantása mélyen a nő szemébe fűrődött, azt kutatva, vajon mivel tudná meggyőzni az együttműködésről.

- Nem! *Azt* ne kérje tőlem! Nem fogom végrehajtani a varázslatot! - pattant fel indulatosan a boszorkány. Vékony, sápadt arcát pír öntötte el. - Gyűlölöm az erőszakot! Nem vagyok hajlandó ideengedni *még egy idegent*, aki feltehetőleg a maga haragosa, hiszen olyasmit készül tenni, amiért az illető a halálát kívánja!

- Ne aggódjon! Eszünk ágában sincs idehozni azt a nőt - igyekezett megnyugtatni Pandorát Harry.

- Rádásul azt sem tudjuk, hol találhatnánk meg - dűnnyögte maga elé Ron.

- Akkor ahhoz járuljon hozzá, hogy megvizsgálhassam az apja feljegyzéseit! - szólította fel kimért hangon Piton. - Eredetileg is ezért jöttünk.

Pandora mereven végigmérte a férfit. Látszott rajta, hogy azon vívódik, segítsen-e, vagy egyszerűen dobja ki kéretlen látogatóit, hogy visszakaphassa megszokott magányát.

- Maguk aurorok, igaz? - kérdezte, sorban végigmérve őket.

- Mi azok vagyunk - vágta rá azonnal Ron, magára és Harryre bökve. - A lányok pedig a barátnőink.

A két lány mosolyogva elfordult a fiú büszkélkedésén.

- És maga? - szegezte a kérdést a nő Pitonnak.

- Mondjuk, hogy én is az vagyok - tért ki a válasz elől a férfi.

- Nem fogjuk zavarni - ígérte Harry. - Amíg Piton professzorral dolgoznak, mi Ronnal szívesen segítünk a ház körül.

Barátja zavartan pislogott, de azért helyeslően bólogatva csatlakozott a fiú szavaihoz.

- Én szívesen főzök mindannyiunkra - indítványozta Ginny, akit még sohasem láttak ilyen lelkesnek, ha házimunkáról volt szó.

- Hermione nagyon jó rúnaolvasásban, biztosan hasznát veszik a kutatásban - ajánlotta fel Ron, észre sem véve, hogy kedvese zavartan összerenzen.

- Hát persze - nyögte ki pirulva Hermione. - De Ginnynek is segíthetek a konyhában...

A nő ismét végigjáratta pillantását a társaságon.

- Rendben van. Maradhatnak. - közölte Pandora némileg megenyhülve. - Hogy ne legyenek láb alatt, holnap megnézhetik a felvonulást.

A köszöneteket egyszerűen eleresztette a füle mellett, és magukra hagyta őket a ház hátsó része felé vezető, középső ajtón át.

- Hát ez a nő még *nála* is zárkózottabb - súgta Ron Harrynek, fejével Piton felé intve.

- Szerintem csak a történetek hatására vált ilyenné - ellenkezett Hermione, aki mindent hallott. - Ha kedvesek vagyunk vele, talán kibújik a csigaházából.

- Arra várhatsz, hogyha *vele* fog dolgozni - célzott barátja ismét a bájitalmesterre, aki éles pillantást vetett rá, jelezve, tudatában van, hogy róla beszélnek.

Ron behúzta a nyakát, és inkább csatlakozott Ginnyhez, aki a polcokon sorakozó könyvek gerincét vizsgálgatta.

- Találtál valamit?

- A legtöbb kötet rúnákkal íródott. Hermione, te érted ezeket?

A lány hozzájuk lépett, és alaposan megvizsgálta az írást.

- Azt hiszem, menni fog, ha lesz rá elég időm.

Mielőtt jobban belemélyedhetek volna a könyvek böngészésébe, vendéglátójuk visszatért.

- Mindössze három szobám van, de csináltam maguknak helyet. Ne várjanak luxuskörülményeket! Anyám hajdani lakhelyét használatba vehetik a hölgyek, a fiatalembereknek azonban csak az istállóban tudok szállást nyújtani, a szénapadláson. Maga apám szobájában alhat, amit laborként is használtunk - fordult Pitonhoz. - Mással nem szolgálhatok. Az ott én szobám - mutatott a balra nyíló ajtóra, majd kinyitotta a jobbra esőt, és megmutatta Pitonnak a dolgozószobát.

A férfinék tökéletesen megfelelt a helyiség, hiszen úgy tervezte, alvás helyett is dolgozni fog. Halvány elégtétellel töltötte el, hogy - vele ellentétben - Ron és Harry kipróbálhatja a szénapadlást.

A nő ezután kitarta a középső ajtót, és a ház hátsó felébe vezette őket. Egy keskeny folyosóra jutottak, melyből összesen három újabb ajtó nyílt.

- Ez a maguk hálólhelye - jelentette ki a lányok előtt kitarva a legközelebb esőt.

Ron és Harry igyekezett bekukucskálni a helységbe Pandora válla fölött, hátha elég tágas hozzá, hogy átalakítsák, és ezzel megússzák az istállóban alvást. A szoba azonban nagyon apró volt, és látszott rajta, hogy már így is megnagyobbították, különben nem fért volna el benne a két egyszemélyes ágy, egy ruhásszekrény, két éjjeliszekrény és egy utazóláda.

- Itt találják a fürdőt.

Az ajtón bekukkantva ámultan megtorpantak. Odabent párás meleg fogadta őket. Egy természetesnek ható kömedence foglalta el a helyiség hátsó részét, melyet most is színültig megtöltött a gőzölgő, melegvíz. Ezen kívül egy szintén kőbe vésett mosdó, és egy illemhely volt még odabent.

- Éppen fürdeni akart? - kérdezte ostoba képpel Ron.

- Itt állandóan van meleg víz. Egy közeli hőforrás táplálja a fürdőt - magyarázta Pandora.

- És azok mire valók? - Harry a vastag csövekre mutatott, melyek a kömedencétől indultak ki, és több irányban futva eltűntek a falakban.

- Télen ezek szolgáltatják a fűtést. Ha belevezetik a forró vizet, az körbemegy a csöveken az egész házban. A lakóhelyiségekben kiábrándítás van rajtuk, elvégre nem túl szépek.

- Szuper! - vigyorgott Harry.

- Akkor itt ezért nincs kandalló? - ámult Ron.

Pandora indulásra ösztökélte a társaságot. A folyosóra visszatérve az utolsó ajtóra mutatott.

- Ez itt a hátsó kijárat, mely közvetlenül az istállóba visz.

Harrynek és Ronnak eddig eszükbe sem jutott, hogy itt állatokat is tarthatnak. Soha nem aludtak még istállóban, nem mintha elengedhetetlenül vágytak volna rá. Aggódva követték Pandorát.

Az ajtó egyenesen a melléképületbe vezetett. A jókora helyiség falait térdig szintén kővekből rakták, a falak többi része, és a viszonylag alacsony mennyezet viszont deszkából volt. Az egyetlen kivétel az volt, ahol egy nyílás tátongott, és egy létra vezetett fel, a padlás sötétjébe. Jöttükre hangos nyerítés hallatszott a két, lovaknak kialakított boksz egyikéből.

Pandora azonnal odasietett. Egy fényes, aranybarna szőrű, a pónilónál valamivel magasabb, de az eddig látott lovaknál jóval alacsonyabb ló hajolt át a palánk felett. Puha, selymes orrát a fiatal nő nyakához dörzsölte, aki gyengéden átkarolta az állat busa fejét. Aranylóan fénylő, ragyogó sörénye és farka gondos ápolásról árulkodott, bizonyítván, hogy a háziasszony saját magánál jóval több figyelmet szentel a jószágoknak. A lány esésű, dús sörény alól hatalmas, kissé ferden metszett, fekete szemek méregették az érkezőket. Az állat haragosan fújt egyet, majd loncsos szörbocskorú patáival vadul kapált néhányat. A boszorkány halkan a fülébe súgott néhány szót, ami láthatóan lecsitította a póni idegenekkel szemben táplált ellenszenvét.

- Thor kissé gyanakvó természetű, különösen, amióta ketten maradtunk. Ő az én házörzöm. Azonnal riadót fúj, ha valaki közeledik. - Pandora hangja egészen ellágyult, ahogy az állatról beszélt, miközben egy pillanatra sem hagyta abba a jószág füle tövének vakargatását. - Nyugodj meg, kicsikém! A fiatalemberek csak felmelegítik a szénádat - dűnnyögte neki csitítgatva.

A lányok elragadtatva gyönyörködtek a póniban, a fiúk pedig tanácstalanul nézelődtek. Piton, aki velük tartott, hogy felmérje a terepet, éber tekintettel vizsgálódott, magában a védelmi és menekülési lehetőségeket elemezve.

Az istálló másik bejárata - egy fából ácsolt, széles kapu -, vastag retesszel volt bezárva.

- Hagytam néhány pokrócot a létra tetején. Ne gyűjtsanak valódi tüzet, legfeljebb a pálcáikkal világítsanak, nehogy leégjen az istálló! - figyelmeztette őket Pandora.

Amint visszafelé indultak, Ron máris terveket szövögetett.

- Megpróbálhatnánk a lányoknál aludni, miután a többiek lefeküdtek - súgta oda barátjának kissé lemaradva.

- Szerintem Piton egy percet sem fog aludni, amíg itt vagyunk - jósolta Harry. - A lányok szobájára pedig biztosan tesz valami jelzővarázslatot.

- Tőle kitelik - morogta borúlátón barátja. - Éppen azért tanulunk aurornak, hogy az ilyen csapdákat észrevegyük. Egy próbát azért megér...

- Részemről rendben, de nagyon alaposnak kell lennünk - egyezett bele megadóan Harry.

A fogadóhelyiségbe visszatérve hamarosan mindenki talált magának elfoglaltságot.

Harry és Ron seprűre pattantak, hogy kiábrándítás leple alatt felderítsék a környezetet, az iskolában tanult módszerekkel. Piton gunyoros tekintettel figyelte igyekezetüket, ahogy a lányok előtt igyekeztek profinak látszani.

Hermione és Piton - aki szintén képzett volt a rúnaolvasás terén -, a polcokon lévő könyveket tanulmányozták. A lány lelkesen vetette magát az ódon kötetekre, melyek nagy része régi varázslatokkal, elsősorban átkokkal és különböző mágikus kötésekkel foglalkozott. A bájitalmester hamarosan talált egy ritka kódexet, mely tengeri növényekből, állatokból, és különleges összetevőkből - mint például a korall örlemény -, elkészíthető főzetekkel foglalkozott. A férfi látszólag minden figyelmét a kötet tanulmányozásának szentelte, ám pillantása rendszeresen visszatért a háziasszonyra.

A nő egyetlen felesleges mozdulatot sem tett, miközben az ételt készítette. Néha vetett egy-egy pillantást hivatlan vendégei olvasásba temetkező alakjára, szűkszavú válaszokat adott Ginny kérdéseire. A lány a dézsánál állt, és az edényeket tisztította, amiket Pandora útmutatása alapján a szerkényekbe pakolt, miközben a helyi, számukra szokatlan ételekről faggatta a boszorkányt.

Ezúttal nem kellett szembesülniük sem rothasztott ételekkel, sem állati belsőségekkel, a menü így is szokatlan volt. A szárított tökehal végül fogyaszthatónak bizonyult, és a mellé tálalt sajtok is ízletesek voltak. Kettejük jóvoltából délre bőséges lakoma várta őket.

Miközben falatoztak, a fiúk beszámoltak felderítő útjukról, mely során sivár pusztaságon, egy távoli templomtornyon, és néhány alig kivehető háztetön kívül semmit nem láttak.

Ron szokásához híven alaposan belakott, amit Piton nem is állt meg szó nélkül.

- Weasley, jó lenne, ha legközelebb nem zabálna annyit, mint egy erupment. Már így is kezd hozzájuk hasonlítani - gúnyolódott, amikor Ron már bambán ülve szunyókált az asztalnál. A fiú sértődötten felhúzta az orrát. Nem volt ínyére, hogy az orrszarvúra emlékeztető testalkatú, afrikai bestiához hasonlítják.

- Kiengedem Thort a karámba, azután munkához láthatunk - közölte felállva Pandora.

- Lehet rajta lovagolni? - kérdezte lelkesen Ginny, miközben elpakolta az edényeket, és nekilátott a mosogatásnak.

- Ez nem olyan egyszerű. Előbb el kéne nyerniük a bizalmát, azután majd kiderül, megmaradnak-e a hátán - felelte Pandora. Halvány mosoly játszott ajkain, amitől egészen megenyhültek vonásai. Most sokkal fiatalabbnak látszott, mint eddig.

- Akkor megpróbálhatjuk? - kapta fel a fejét lelkesen Harry is.

- Csak rajta múlik, megengedi-e. Jöjjenek velem!

Evés után mindegyiküknek jólesett egy kis mozgás.

Amint meghallotta a lépteiket, Thor lelkesen kapálni kezdte a földet patájával. Pandora gyengéd simogatással üdvözölte a lovacskát, felkantározta, azután kinyitotta az istálló szabadba nyíló ajtaját. A paci boldogan szaladt néhány kört odakint a karámban, majd visszatért a nőhöz, és megállt az oldala mellett, jelezve, hogy készen áll egy kis lovaglásra.

- Most más dolgom van, Thor - súgta a fülébe gazdája.

Magához intette a fiatalokat, és sorban bemutatta őket az állatnak. Hermione áhítattal simogatta a ló puha orrát, Ginny csiklandósan kuncogva hagyta, hogy Thor a tenyerébe szuszogjon, Harry barátságosan megvakargatta a füle tövét, Ron pedig kissé távolságtartóan, bizalmatlan tekintettel a nyakát veregette. A lovacska meglepően hamar megadta magát a kényeztetésnek, és úgy tűnt, elfogadta az újonnan érkezetteket. Piton távolabbról figyelte a jelenetet.

- Maga nem akar vele megbarátkozni? - fordult hozzá Pandora.

- Nekünk most fontosabb dolgunk van - felelte a férfi, hangjában enyhe szemrehányással.

Pandora röviden kioktatta a fiatalokat az alapvető tudnivalókról, és elmagyarázta, hogyan bánjanak kedvencével. Ginny, aki hét éven át részt vett Hagrid Mágikus Lények Gondozása óráin, és az utóbbi időben minden nap segített Charlie-nak a vadőr által rájuk hagyott, sérült unikornis gondozásában, felajánlotta, hogy miután megfuttatták, lecsutakolja a lovacskát. Hermione erre lelkesen bevállalta az istálló takarítását a fiúk nevében is. Ron csak a lány háta mögött merte a szeméit forgatni elégedetlenségében, húga és Harry vigyorgását láva azonban ő is beadta a derekát.

Pandora kissé habozva elfogadta a felajánlott segítséget, majd követte Pitont a házba.

A nő egyenesen a dolgozószobába vezette a férfit.

A házban uralkodó rendetlenség itt volt a legkevésbé szembetűnő. A helyiséget egy hatalmas íróasztal uralta, melynek mindkét oldalán egy-egy szék állt. Halomban álltak rajta a pergamentekercsek, és egy jókora, vaskos, fűzött könyv foglalta el a közepét. Borítóját furcsa ábra díszítette, mely leginkább két keresztbe tett varázspálcára emlékeztetett, melyekből köréjük fonódó, tekergő kígyók törtek elő.

Az egyik falnál egy munkapult állt, amin bájitalfőzéshez használatos eszközök sorakoztak. Fölötte egy apró fiókokkal ellátott, hosszú polc húzódott, melyet különböző tégelyekben bájital összetevők, és bájitalos fiolák sorai töltöttek meg. A szoba másik felében egy ágy és egy jókora láda állt, mely fölött egy markáns arcú, idősebb varázsló portréja függött. Bozontos szemöldöke éles ellentétben állt két oldalán erősen kopaszodó homlokával, és egészen rövidre vágott, ősz hajával. A képen látható férfi egy furcsa székben szunyókált, melyben Piton felismerte a nappaliban látott egyik szokatlan alakú, karfás ülőalkalmatosságot.

A nő habozás nélkül helyet foglalt az íróasztalnál, és intett, hogy a férfi is helyezkedjen el a másik székben.

Néhány percig csendben fixírozták egymást.

- Egy dologban igaza volt a maga Dumbledore professzorának - jegyezte meg a nő.

- Mire gondol? - firtatta Piton, és legóvatosabb módszerével igyekezett felmérni beszélgetőpartnerét. Nem szándékozott az elméjébe tolakodni, de tisztában akart lenni vele, mire számíthat.

- Ne próbálkozzon legilimenciával! - csattant fel Pandora. - Éppen erre céloztam: Az őszinteség az egyetlen lehetősége, ha el akarja nyerni a bizalmamat. Ha nyíltan elmond mindent, és meg tud győzni, akkor segíteni fogok magának: Beavatom a kutatásba, megmutatom az összes eredményt, és megosztom önnel a feltevéseimet a Megszeghetetlen Eskü megtörésével kapcsolatban.

Piton egy darabig némán figyelte a nőt, mintha mérlegelte volna az ajánlatot. Valójában már az első pillanattól tisztában volt vele, hogy ez az egyetlen esélye, ezért meg kell tennie, amit a boszorkány kér. Ez azonban egyáltalán nem volt ínyére, hiszen meglehetősen szokatlan volt számára az ilyesmi. Nem engedhette meg magának, hogy szokásos modorával felbosszantsa a másikat, ezáltal esetleg elveszítve segítőkészségét. Egyenesen viszolygással töltötte el, hogy kitárulkozzon egy idegennek.

- Veritaserumot nem akar itatni velem? - kérdezte halvány gúnnyal a hangjában.

- Egyelőre tekintsünk el tőle. Ha annyira hihetetlennek tűnő képtelenségeket állít, még mindig visszatérhetünk rá - felelte a nő hűvösen. Mélykék szemei kíváncsian figyelték, várva, hogy a férfi beavassa a titkaiba.

Piton határozott, tárgyilagos hangon beszélni kezdett.

- Tizenhét évvel ezelőtt halálfaló voltam, a Sötét Nagyúr legfiatalabb bájitalmestereként. Erre nincs mentségem. - Szavai hidegen koppantak a néma csendben. - Egy váratlan esemény folytán azonban végül más fordulatot vett az életem. Megtudtam, hogy Harry Pottert és családját ki akarják végezni, hogy megakadályozzák a Voldemort bukását jövődőlő jóslat valóra válását. Amikor megértettem, hogy a rossz oldalt választottam, csak egyetlen kiutat láttam: felkerestem azt a személyt, akitől Voldemort valóban tartott: Albus Dumbledore-t. Legnagyobb meglepetésemre a Roxfort igazgatója azonnal fogadott és végighallgatott, majd letette velem életem első Megszeghetetlen Esküjét: Megfogadtam, hogy hű leszek hozzá, minden erőmmel azon leszek, hogy Voldemort elveszítse a hatalmát, és az életem árán is megvédelmezem Harry Pottert. Ettől kezdve Dumbledore professzornak kémkedtem a halálfalók között, élete utolsó pillanatáig. Ha nem saját kérésére tettem volna, akkor nekem is meg kellett volna halnom, amikor kioltottam az életét.

Szavai nyomán néma csend ereszkedett a szobára.

- Azt hittem, abból, amit délelőtt elmondtam, tisztában van vele, hogy mivel az eskü fogadója már nem él, nincs lehetősége feloldani ezt az esküt. De még ha tudnék, akkor sem segítenék egy ilyen eskü megtörésében! - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Pandora.

- Amint mondtam ez volt életem *első* Megszeghetetlen Esküje - hangsúlyozta ki élesen Piton. - *Ezt* nem is áll szándékomban megtörni. Potterrel összefűz minket egy mindkét részről önként vállalt mágikus kötés, melyet azt hiszem, Örök Barátságának neveztek régen. Ha bajba kerül, azonnal megérezem, és ha szükséges, egymáshoz tudunk hoppanálni. Ezzel még képes lennék együtt élni. A probléma mással van: Három évvel ezelőtt egy másik Megszeghetetlen Esküt is tennem kellett. - Piton zavartan elhallgatott. Nehezére esett bevallani, hogy részben a saját hibájából került szorult helyzetébe. - Egy előkelő halálfaló család magára vonta a Nagyúr haragját: egyik legelső emberét, Lucius Malfoyt az egyik akció során elfogták, majd börtönbe vetették. Voldemort soha senkinek nem bocsátotta meg, ha hibázott, ezért szolgálja fiát akarta megbüntetni a családfele helyett. Rábízott egy feladatot, melyet azonban nem hoztak a tudomásomra. A fiú a Roxfortba járt, és az én házámban tanult. Egy napon az anyja felkeresett, és arra kért, hogy ha Draco

Malfoy nem tudná véghezvinni a feladatát, tegyem meg én, amivel megbíztak. Mivel a nővére, egy fanatikus sötét varázsló is jelen volt, nem árulhattam el sem azt, hogy sejtlemem sincs a feladat mibenlétéről, sem azt, hogy melyik oldalon állok. Kénytelen voltam rögtönözni, és vállalni a kockázatot: Láthatatlanban tettem le az esküt. Mint utóbb kiderült, az eskü szerint segítenem kellett a fiút a feladatában, végre kellett hajtanom helyette, ha belebukna, és meg kell védenem őt, akár az életem árán is.

- Tehát ezért ölte meg Dumbledore-t?

- Nem. Azért tettem, mert ő maga utasított rá, amikor tudomásomra hozta az ifjú Malfoy küldetését.

- Ő tudta, de maga nem? - vonta kétségbe szavait a nő.

- Amikor erre a következtetésre jutott, már kétszer kíséreltek meg ellene gyilkosságot az iskola falain belülről. Amit most hallott, arról csak nagyon kevesen tudnak. Harry Potter az egyikük, tehát, ha nem hisz nekem, őt is megkérdezheti arról, amit az imént elmondtam.

- Az a fiatalember valóban véghezvitte mindazt, amit mesélnek róla? - kérdezte kételkedve Pandora.

- Nem tudom, ön mit hallott. Tény, hogy a fiú még csecsemőként megfosztotta testétől a Sötét Nagyurat, majd miután néhányszor túlélte a találkozást vele, végül örökre elpusztította őt. Tény azonban az is, hogy támogatók nélkül mindezt nem tudta volna véghezvinni.

- Voldemort valóban halott?

- Igen. Együtt terveztük meg a csapdát, melybe végül belesétált, és Potter győzedelmeskedett fölötte.

- Bizonyára közel állnak egymáshoz, ha Örök Barátság fűzi magukat össze.

- Én másképpen fogalmaznék: A fiú mindig számíthat a segítségemre, ha bajba kerül.

Pandora elgondolkodó tekintettel méregette a vele szemben ülő férfit. Még sosem találkozott hasonló alakkal. Egyszerre volt hideg, kimért, megfontolt és határozott. Kiismerhetetlen vonásai ellenére mégis elkötelezettséget és elszántságot sugároztak azok az éjfekete szemek, és úgy érezte, hogy azok ellenére amit elmondott, ez az ember soha nem téved. Megfoghatatlan bizalmat ébresztett benne a furcsa, zárkózott férfi.

- Úgy gondolja, hogy az a másik fiú veszélyben van?

- Azt a feladatot kaptam, hogy kerítsem kézre az egész Malfoy családot. A Roxforti csata után elfogtuk az összes halálfalót, egyedül ők menekültek meg az igazságszolgáltatás keze elől - felelte Piton. - Azt akarom, hogy ne kössön többé semmi egyetlen halálfalóhoz sem!

- Értem. - A boszorkány a gondolataiba mélyedt. - Maga szerint van rá mód, hogy rávegye a fiú anyját az együttműködésre?

- Ha egy csepp esély is van rá, hogy sikerülhet, meg fogom próbálni - jelentette ki elszántan a bájitalmester.

- Tudja, az én anyám is egy Megszeghetetlen Eskü áldozata lett - sutogta maga elé Pandora.

Piton nem tette szóvá, hogy mindketten hallották az emlékbeli Dumbledore portré célzását a szomorú eseményre. Némán fűrkészte a nő komor vonásait.

- Anyám a minisztériumban dolgozott - kezdett bele a nő a történetbe, miközben ismét a távolba révedtek égbék szemei. - Mágikus hagyatéki ügyekkel foglalkozott, és néhány vitatott esetben neki kellett utánajárnia az örökség jogosságának. Az egyik ilyen esetben belecsöppent egy különösen zűrzavaros ügybe, ami végül haláleset helyett emberrablásnak bizonyult. Amikor egy fjord befagyott jege alatt megtalálta az Élő Halál Esszenciájával konzervált, állítólag elhunyt örökhagyó varázslót, az örökös sarokba szorította, és Imperius átokkal kényszerítette, hogy esküt tegyen neki. Megszarolta az áldozat életével, és kötelezte rá, hogy vigye végig az örökség ügyét, kezére játszva a függőben lévő hatalmas vagyont. Anyám addig a pillanatig kitartott, amíg ki nem derült, hogy az illető már több esetben eljátszotta ugyanezt, és minden alkalommal kíméletlenül megölte végül az örökhagyót. Megpróbálta kijátszani az átkot, de hiába. Az életével fizetett az igazságért. Addigra már legalább tíz gyilkosság száradt a lelkén.

Piton nem szólt semmit, csak némán figyelte a nőt. Nem csodálta, hogy ezek után az apja a Megszeghetetlen Eskü megtörésére tette fel az életét. Kár, hogy a végén, ha más módon is, végül ő is ennek az átoknak köszönhette végzetét. A fiatal nő most ismét jóval idősebbnek látszott a koránál. Úgy tűnt kissé zavarban van, hogy egy nap alatt immár másodszer avatott idegent a bizalmába.

- Ha bebizonyítja, hogy mindez igaz, és megígéri, hogy akármit követett is el, nem öli meg a fiút, akkor segíték magának.

Mielőtt a bájitalmester válaszolhatott volna, egy rekedt hang csattant fel a háta mögött.

- Legyen eszed lányom! Felejtsd el ezt az egészet! Égesd el a jegyzeteimet, és költözz el innét! Nem akarom, hogy te is az életeddel fizess az én megszállottságomért, mely már így is tönkretette az életedet!

Mindketten a falon függő festményre meredtek. A keretben gubbasztó varázsló immár éberén, harciasan villámló tekintettel méregette Pitont. Szemei éppoly kékek voltak, mint Pandorának.

- Akármilyen jó barátom volt is Albus, nem várhatja el, hogy a lányom feláldozza magát a maga ostobasága miatt!

Piton felállt, és végigmérte a festményt.

- Uram, azért fordultam önökhöz, mert tanulmányozni akartam a Megszeghetetlen Eskü megtörésével kapcsolatos kutatásainak eredményeit. Egy szóval sem mondtam, hogy igényt tartok a lánya társaságára a továbbiakban - szögezte le kimért hangon Piton. - Ha másolatot készíthetek a jegyzeteiről, biztosíthatom róla, hogy azonnal távozom.

Pandora csípőre tett kézzel a kép elé perdült. Visszafojtott indulat tükröződött sápadt arcán.

- Apám, te sem gondolhatod komolyan, hogy kiadom a kezemből a kutatást, amíg be nem bizonyítom, hogy valóban működik a módszer. Nem akarom a halálát okozni senkinek, még egy ismeretlennek sem azzal, hogy veszélybe sodrom egy ellenőrizetlen varázslattal.

Peders Pedersson felpattant festett székéből, és ingerülten toppantott a lábával.

- Nem akarom, hogy kockáztasd az életedet, Pandora! Ha tehetném, inkább még egyszer meghalnék, csak el tudnám mondani, működött-e a varázslat...

A mágikus portrék sajnálatos módon sosem emlékeztek haláluk körülményeire, megkímélve ezzel a festménybe plántált léleklenyomatot a traumától.

- Apám, ez az én életem. Bíznod kell bennem - szögezte le Pandora. - Már döntöttem. Segítek ennek az embernek, hogy elvégezhesse a feladatát, és visszanyerje a függetlenségét. Még így is éppen elég teher marad rajta, amivel együtt kell élnie.

Pitont megdöbbenették a nő szavai. Némán bámulta az átható, kék szemeket, melyek kérlelhetetlensége most Dumbledore professzorra emlékeztette. Az idős varázsló azonban sosem volt ennyire szenvedélyes, amikor a védelmére kelt.